

gen af det danske velfærdssamfund. Vi er klar til at møde de nye udfordringer.

Den fremgang, regeringen, Folketinget, erhvervslivet, kommunerne og amterne i samarbejde med alle danske har præsteret uafbrudt siden 1993, kan fortsætte, hvis vi selv vil det. Grundlaget og forudsætningen for vores arbejde er den sunde økonomi, og dansk økonomi har det særdeles godt. Der er gang i beskæftigelse og investeringer. Overskuddet over for udlandet er i top. Mere end 200.000 er kommet i arbejde, siden ledigheden toppede i 1994. Vi har fået arbejdsløsheden ned på det laveste i 25 år. Jo, det er gode tid.

Det er tid til så også at sætte nye ambitioner i vores indenrigspolitiske arbejde, nye skridt.

Regeringen har lanceret »det holdbare samfund« som en fælles betegnelse for, at det jo må bero på, at vi ikke alene ser på økonomi – det er værktøjet til at gøre alt det, vi vil – men også ser på et fortsat fornuftigt miljøarbejde og vigtigst af alt ser på, at mennesker i vores samfund får den service, den velfærd, vi alle sammen ønsker.

Regeringen har udpeget fire kerneområder, hvor kvaliteten skal styrkes, ikke ved et diktat herindefra og derudtil, men gennem dialog og deltagelse. Vi har peget på fire områder, som er vigtige, og som det bare manglede andet end at vi skal koncentrere os om med vores kvalitet og vores penge i de kommende år:

Det er ældreomsorgen, og det er især omsorgen for de svageste ældre på vore plejehjem og den personlige pleje.

Det er sygehusene og vores sundhedspolitik. Vi er nået langt med garantier for livstruende sygdomme, men vi kan nå længere, meget længere, også når det gælder samarbejde, bedre brug af vores teknik og vores ressourcer, og også stadig længere med kortere ventetider for de store folkesygdomme.

Det gælder familien og skolen. Meget er sket her. Men også her ved vi jo, at familien, at far og mor frem for alt er optaget af deres børns velfærd, som den nu skabes og dannes i den første skole.

Og det gælder ikke mindst det rummelige arbejdsmarked, hvor vi efter at have fået alle de mennesker i arbejde, som tilfældet er, nu må koncentrere os om at få de næste med, de bageste med, dem, der ikke havde troet, der var chancer for dem.

Ledigheden er historisk lav, og antallet af langtidsledige er måske det, man kan glæde sig

mest over. Antallet af langtidsledige er faldet dramatisk og heldigt og lykkeligt i de seneste år. I de seneste 5 år har vi oplevet et fald fra dengang 160.000 til nu kun knap 40.000 mennesker.

Det er da måske et af de vigtigste resultater, at netop den, der troede, der ikke var noget, har oplevet, at der var muligheder, at der var job.

Og lige så godt er det gået for de unge. Vi kan i dag reelt ikke tale om ungdomsarbejdsløshed, den er fjernet.

Og derfor kan vi gribe fat nu i forhold til de sidste grupper på arbejdsmarkedet for at få dem med i fællesskab.

Det gælder ikke mindst den store gruppe af kontanthjælpsmodtagere, som vi har drøftet så sent som for ganske få timer siden i Nordjylland under en konference om det rummelige arbejdsmarked. Det er jo interessant at se i disse år, at der sker en vældig forandring også iblandt vores svageste grupper, blandt kontanthjælpsmodtagerne.

Når de »gamle danske«, hvis jeg må bruge det udtryk, er kommet i arbejde, er de »nye danske«, indvandrerne, ikke helt kommet det i samme omfang, og vi oplever i virkeligheden, at der bag ved bruttotallene er vældige forskudninger blandt kontanthjælpsmodtagerne.

Her skal der gøres en ekstra indsats, og det vil vi gøre. Vi kan tage initiativer og lave lovgivning her i Folketinget, som vi gør det, men til syvende og sidst kan dette store projekt kun lykkes fuldt og helt, hvis vi alle sammen er med, hvis vi gør en aktiv og målrettet indsats ude i virksomhederne, i kommunerne, på uddannelsesstederne, i lokalsamfundene.

Derfor har vi taget initiativ til dialog, til samarbejde. Derfor skal hele befolkningen inddrages. Derfor skal vore høringer og vore folkehøringer følges op i praktisk adfærd både i kommunerne og her i regeringen og Folketinget. De første runder vil om få dage komme i gang i forhold til kommuneforhandlinger med regeringen om det næste års økonomi.

I det år, der er gået, har vi også i Folketinget samlet os om vigtige reformer. Må jeg bare nævne et par af de væsentligste: For det første har vi taget de første skridt til at skabe grundlag for endnu bedre rammebetingelser for vort erhvervsliv. Vi er jo på vej ind i en global videnøkonomi, som stiller store og nye krav til os for erhvervsliv og for samfund. Det er en strategi for hele erhvervslivet, vi har lagt frem. Det er en strategi, der er ambitiøs. Det er en strategi,